

РЕШЕНИЕ

№ 17811

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 124 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И.Н.П.

при участието на секретаря С.С.Ц.
като разглежда докладваното от И.Н.П. Гражданско дело № 20221110105938
по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439 ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК - за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не дължи сумата, за която е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 15234/2010г. на ВРС, за събирането на което е образувано изпълнително дело № 20107110401900 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., рег. № 711 на КЧСИ.

Ищецът твърди, че изпълнителният лист, е бил издаден по реда на чл. 417 от ГПК, като въз основа на изпълнителния лист е образувано изпълнително дело при ЧСИ. Твърди, че дължимите от него суми по изпълнителния лист са погасени поради изтекла погасителна давност. Претендира разноски.

Ответникът оспорва предявените искове по съображения, изложени в отговора на ИМ. Претендира разноски.

*Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:*

В открито съдебно заседание от 05.10.2023 г., ответникът е направил искане съдът да се произнесе с неприсъствено решение по реда на чл. 238, ал. 2 ГПК срещу ищеца. Съдът намира, че не са налице законовите предпоставки за произнасяне с неприсъствено решение, поради което съдът ще се произнесе по общия ред.

За да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 439 ГПК в тежест на ищеца по делото е да докаже, че е длъжник по посоченото изпълнително дело с предмет-процесните суми, както и това, че след образуване на изпълнителното производство е изтекъл срокът, с който законът свързва погасяване на вземането.

По делото не е спорно и видно от представените писмени доказателства, ищцата е длъжник по изпълнително дело №15234/2010 г. по описа на ЧСИ Д.П.-Я. с предмет

процесните суми, обективирани в издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 15234/2010г. на ВРС.

В настоящия случай основният въпрос по делото се концентрира върху това дали твърдения от ищцата правопогасяващ факт относно вземанията е настъпил, а именно дали е изтекла давността по чл. 112, ал. 1 ЗЗД.

Предвид обстоятелството, че изпълнителното дело е образувано през 2010 г., първият въпрос на който следва да се отговори е: тече ли погасителна давност за вземане по изпълнително дело, което е образувано преди приемане на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК и дадените в т. 10 от същото разяснения намират ли приложение по отношение последиците на давността по това принудително изпълнение и настъпилата перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Отговор на този въпрос е даден с Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. по тълк д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС. В същото е посочено, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. Следователно по отношение на настъпилите факти към момента на възприетото от ППВС № 3/1980 тълкуване, то то е приложимо, а по отношение на новонастъпилите факти след постановяване на ТР № 2, то се преценява даденото ново тълкуване.

С оглед на така възприетото с тълк д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС разрешение, както и имайки предвид данните по делото, съдът счита, че в настоящия случай твърдяната от ищцата т. нар. абсолютна давност, уредена в разпоредбата на чл. 112, ал. 1 ЗЗД не е изтекла.

Доколкото в исковата молба, ищцата признава, че по делото са събирани принудително суми чрез продажба на имущество и секвестрируеми суми от доходи и доколкото не са изложени твърдения за настъпила обща петгодишна давност, поради липса на изпълнителни действия по образуваното производство, съдът намира, че не следва да се произнася при липса на изрично искане в този смисъл.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на ищеца следва да бъдат възложени сторените от ответника разноски в размер на 12.00 лева. Ответникът прави искане и за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, но по делото не са представени доказателства за действително сторени такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Л. А., ЕГН ***** от /адрес/ против /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в /адрес/, иск с правна квалификация 439 от ГПК, че ищцата не дължи сумата от 6 591,03 лева, за която е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 15234/2010г. на РС - Варна, за събирането на което е образувано изп. дело № 20107110401900 по описа на ЧСИ Д.П.-Я., рег. № 711 на КЧСИ.

ОСЪЖДА С. Л. А., ЕГН ***** от /адрес/ да заплати на /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в /адрес/,, сумата от 12 лева - разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____